

POSTANOWIENIE

27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. spółki jawnej w W.1
przeciwko Bankowi w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 29 maja 2024 r., VII AGa 1109/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

a.w.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od Banku w W. na rzecz K. spółka jawna w W.1 kwotę bliżej określoną wyrażoną we frankach szwajcarskich wraz z bliżej określonym roszczeniem odsetkowym oraz koszty procesu.

Wyrokiem z 28 maja 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanego i zasądził od pozwanego na rzecz powodów koszty postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany, zaskarżając je w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący

wskazywał, że jest ona oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, że kredyty indeksowane do obcej waluty w kształcie zawartym przez strony nie są sprzeczne z prawem, bowiem jest to dopuszczalny rodzaj umowy kredytowej, jak i nie sprzeciwiają się właściwości (naturze) zobowiązania, jakim jest kredyt bankowy; powyższe spowodowało oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na wykładni przepisu art. 353¹ k.c. i art. 58 § 1 k.c. oraz art. 65 § 1 i 2 k.c. oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną ich wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa na gruncie umów kredytu w obrocie profesjonalnym.

Skarżący zaznaczył też, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a to przepisów: art. 56 k.c., art. 65 k.c., art. 354 k.c., art. 358 § 2 k.c. oraz art. 69 ust. 3 Prawa bankowego, art. 353¹ k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej można stwierdzić wówczas, gdy naruszenie przepisów prawa, którego dopuścił się Sąd *meriti* przy wydawaniu orzeczenia, widoczne jest *prima facie*, czyli bez konieczności przeprowadzania wnikliwych analiz prawnych. Na skarżącym ciąży powinność przedstawienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnienia nie dowolnego

kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego, lecz tylko takiego, które prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skonstruowany przez skarżącego wywód prawny powinien wykazać, że rozstrzygnięcie sądu obarczone jest szczególną wadą dostrzegalną dla osoby dysponującej podstawową wiedzą prawniczą. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie jest władna przesądzić sama strona, lecz kompetencję do tego ma Sąd Najwyższy na etapie badania czy wystąpiły przesłanki tzw. przedsądu.

Przesłanka ta nie została w niniejszej sprawie spełniona już z tego względu, że Sąd *meriti* nie dopuścił się wadliwego zastosowania przepisów art. art. 353¹ k.c. i art. 58 § 1 k.c. oraz art. 65 § 1 i 2 k.c. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Apelacyjny nie wypowiedział się o niedopuszczalności zawarcia umowy o tzw. kredyt indeksowany do waluty obcej. Wręcz przeciwnie, za orzecznictwem Sądu Najwyższego, uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji zawiera argumentację potwierdzającą możliwość zawierania tego typu umów na podstawie obowiązujących przepisów prawa cywilnego, w tym prawa bankowego. Sąd Apelacyjny przedstawił jednak szeroki wywód prawny, poświęcony zachwianiu równowagi stosunku prawnego, wynikającego z zawartej przez strony umowy kredytu hipotecznego. Z tych rozważań jasno wynikało, że bank samodzielnie, z naruszeniem zasad równowagi kontraktowej, przyznał sobie prawo do dowolnego i jednostronnego kształtowania wysokości zobowiązania w sposób jawnie nieograniczony. I w ten ściśle określony sposób doprowadził do naruszenia natury (właściwości) stosunku prawnego.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne

jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Analiza skargi kasacyjnej w odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wskazuje, że skarżący nie sporządził w sposób prawidłowy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w tym zakresie. Pomimo wskazania szeregu przepisów, które, zdaniem skarżącego, wymagają dokonania wykładni, co powinno wiązać się z odrębnym uzasadnieniem dla każdego z nich, skarżący sporządził tylko jedno wspólne uzasadnienie, z którego dodatkowo wynika, że TSUE wypowiedział się już obszernie odnośnie do wykładni tych przepisów. Również orzecznictwo Sądu Najwyższego usunęło jakiegokolwiek wątpliwości, mogące powstać w związku ze stosowaniem wyżej wymienionych przepisów, i obecnie pozwala na klarowną ich interpretację.

Uzasadnienie wniosku zawierało zatem jedynie subiektywne poglądy skarżącego powiązane z problematyką umów w przedmiocie kredytów indeksowanych do waluty obcej. W związku z ugruntowaną linią orzeczniczą nie mogły one przyczynić się do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

a.w.

[SOP]